

Nyikolaj Gumiljov versei

Szonett

Mint konkvisztádor, vaspáncélba bújva,
E földön könnyű szívvel járok én,
Hol édent lelve kertek lágy ölen,
Hol éjlő mélységek fölé hajolva.
Ködöt dagaszt csillagtalan borúja
A mennynek... ám vidít a vak remény,
S hiszek derengő csillagomban, én,
A konkvisztádor, vaspáncélba bújva.
S ha ezen a világon nem lehet
Széttörni az utolsó láncszemet,
Hát jöjjön a halál, akármiféle!

Megvívok véle, és ha végzetem
Lesújt reám, talán halott kezem
A kék virágot leszakítja végre.

Halál

Sápadt arccal, hamuszín ruhában
Jössz felém, szelíd szemű leány.
Nem ilyennek láttalak korábban,
Kürtök, csengő kardok évadán.

Aranylóan-mámmoros, robogtál,
Kitakarva fénylő kebledet.
Vérszínű ködökbe hasítottál
Utat, mely a mennyekbe vezet.

Mint az örök szomjú Asztreiának,
Mély volt és csodás tekinteted,
És a vér is sebesebben áradt,
S izmosabbak lettek a kezek.

Más vagy mostan, de tebenned én e
Régi álmomat felismerem.
Csalogattál mennyek énekével,
S megtaláljuk egymást odafenn.

Káin utódai

Nem hazudott a bús-szigorú szellem,
Ki nyert a hajnalcsillagtól nevet,
Mondván: „Ezen gyümölcstől istenek
Lehettek, s nem vár büntetés a mennyben.”
Ifjagnak megnyílt minden út a térben,
Az agg tilos dologba foghatott,
A szűz borostyánmagvakat kapott,
És egyszarvú bújít hozzá hófehéren.

Mért görnyedünk, erőnk-elhagyva, mi,
És hisszük, elfelejtett Valaki,
A hajdani kísértéstől riadtan,

Ha akaratlanul két gyenge ágat,
Fűszálat, két botocskát, zsenge szárat
Egy kéz egymásra tesz kereszt alakban?

[illegible]

Tudom, a fáknak adatott csupán
A létezés fensége, minekünk nem,
A földön, csillagok szelíd hugán,
Ők itthon vannak, ám mi idegenben.

Őszvégi, elsivárult réteken
Állnak vörösréz alkonyat, borostyán
Hajnal színét ellesve, ékesen, –
Zöld és szabad nép tábora a pusztán.

Tölgyek között is vannak Mózesek,

S pálmák közt Máriák... A lelkük egyre
Egymásnak küldöz halk üdvözetet,
Rábízva éjben áramló vizekre.

S földmélyben, míg gyémántot köszörül,
Gránitba váj, arról fecseg a forrás,
Dalol, kiált - a tört szíl merre dűl,
S hol lombosodnak épp a szikomorfák.

Ó, bárcsak én is lelnék oly hazát,
Hol nem kell énekelni és zokogni,
Csak végtelen évezredekén át
Némán az égi kékbe magasodni.

Baka István fordításai

(Délmagyarország, 1991. október 26.)

[A Délmagyarországban közölt versek szövege több helyen eltér a későbbi kötetben is megjelent fordításokétól.]

(Nyikolaj Gumiljov versei Baka István fordításában,
Szeged, JATE Szláv Filológiai Tanszéke, 1995)]

Vissza [AZ IDŐ TÉRKÉPJELEI / Gumilov kivégzése](#) című oldalra